

Розділ 1,

*у якому ми зустрічаємося з Ониськом,
ворона Каррмен добряче заморює
черв'ячка (не Кузю), а онук з бабусяю
поспішають на Суничну галявину*

— Ото так і кажуть — володар макуци?

— Так і кажуть, бабусяю.

— Бачиш ти чи ні... угу... угу... хвости павичеві, кажеш?

— Павичеві, бабусяю.

— Хай Бог милує... І ти не боявся залазити всередину того млинця? — Бабуся постійно перебивала оповідку Ониська. — Ти такий відчайдух, як і твій дід був. — Зітхнувши, старенька закохано і трохи печально глянула на фото, що висіло на стіні. З портрета в акуратній рамочці усміхався середніх літ вуж,

справді чимось схожий на Ониська. Мабуть, що поглядом: очі дідуся також випромінювали мрію про щось незвичне, радісне й недосяжне.

— Ну-ну, і що там далі? — Бабуся виринула з далеких спогадів так само раптово, як і занурилася в них. — Розповідай...

Вужик Онисько з друзями — жабкою Одарочкою, мишкою Евридікою, хробачком Кузею та колорадським жуком Джеком — уже другий місяць гостювали у бабусі, в лісі. І щодня охоча до різних пригод старенька Ониськова родичка примушувала внука переповідати їй усі перипетії його життя та все, що сталося з ним і його товаришами по дорозі до лісу.

Розповісти було про що. Тож Онисько залюбки повідав бабусі і про бій із ненажерливою сараною, і про злодія-хом'яка, і про політ на чаплі, і про окуня-смичкожера, і про корову Черешню та її майже родича — коня Гнідого, і про песика Боню, котрий спочатку загубився, а потім знайшовся, і, звісно, про банду бридкого пацюка Шнуркогриза, і про

Кузину рятівну ноту «ку» — про все, про все. Однак найбільше бабуню зацікавила історія про прибульців, що якимось були приземлили свій космічний млинець на городі, де мешкав Онисько й усі його друзі.

Отже, з самісінького ранку, поки друзі ще спали, вужик укотре — раз, мабуть, із дванадцятий — розповідав бабусі про свою першу зустріч з інопланетянами.

— Далі, бабусю, вони запропонували покатися на своєму дивовижному млинцеві. І ми полетіли в космос.

— Чи ви чули?! І ти погодився?.. Дід, викапаний дід! А якби вони запроторили тебе аж на свою планету, та почали вивчати, та

проводили б на тобі дослідди, та заспиртували б тебе в банці... Цим прибульцям утрап до рук — матимеш клопіт, — зацокотіла бабуся так, ніби сама опинялася в лабетах чужопланетян щонайменше разів з вісім.

— Ну що ти, бабуся, — відповів Онисько. — Вони нормальні. Чого б це вони мене спиртували, коли я їм насіння для зорельота дав? Та й узагалі, ми тепер друзі.

— Еге... еге... А ти мені скажи, Ончику, той їхній корабель — справді млинець? Бо щось не збагну, як він літав, хай йому всячина.

— Справжнісінький. Знаєш, як від нього млинцем пахтіло! Я ж від тих пахощів і прокинувся тоді. Звичайний млинець, тільки великий. А літав як? Швидко, бабуся, літав, це я тобі точно кажу.

— Здр-р-растуйте! — почулося з розчиненого вікна. — Сидите тут, а я вже й черв'ячка добряче заморила. — На підвіконні сиділа бабусяна сусідка, ворона Каррмен.

Насправді її звали Оріся, але сама себе птаха величала тільки так: Каррмен.

— Давайте хутчій на Суничну галявину, там іще шматочок залишився. Бо я його їла, їла...

— Що їла? — спитала бабуся. — Якась ти сьогодні дивна.

І справді, щось у Каррмен змінилося, та ні

бабуся, ні Онисько ніяк не могли второпати, що саме.

— Я ж, Катастрофо, — це вона до бабусі, — завжди така — загадкова. А їла я млинця, того, що сьогодні зраночку гуцнувся. А я й побачила, ти ж мене знаєш... Хіба могла пропустити млинцевий дощ?

— Що ти таке верзеш? — здивувалася бабуся. — Дощ?..

— Ну, дощ не дощ, а один млинець таки гепнувся, і чималенький. Я он так поснідала, що, мабуть, і обідати не буду. — Ворона випнула живіт і поплескала по ньому крилом. — Куди тому «Макдональдсу», їдять його мухи!

Онисько з бабусею й не знали, що відповісти на дивні сусідчині слова.

— Ну, коли ви не голодні, то сидіть удома, — трохи ображено кинула Каррмен. — Я вам запропонувала, а ви собі як хочете. Бувайте!

